

vinden lagbundet skulpterade leran. Och vad skulle jag ta mig till om de inte hördes av!

Chia Kwei och jag, de sista i lägret, kunde inte finna deras spår och inte bära vatten till dem genom den torra, glödgheta öknen. Själva hade vi mer än nog av allt.

Jag ryste vid tanken att den ena dagen skulle gå efter den andra tills vi äntligen måste bryta upp utan dem. Att sedan från läger 70 skicka en hjälpexpedition med lastdjur att söka efter dem hade väl varit ett nödvändigt men alldeles hopplöst företag. Man hade endast kunnat finna deras förmultnade och förtorkade lik.

Men så illa skulle det ändå inte gå. Kl. 11 gick jag åter upp på en hög jardang för att speja med kikaren. Knappt hade jag nått dess krön förrän jag såg en man, som med trötta steg nalkades lägret. Var det Ali? Nej, där kommo två till och så åter en.

Efter några minuter voro de framme, Chen och hans tre följeslagare. De voro förfärligt trötta och hungriga. För mig var det en verklig befrielse från en mardröm att ha dem helbrägda tillbaka. De kände säkert alla hur välkomna de voro.

Jag föreslog de trötta vandrarna att efter en grundlig frukost sova ut i timal — vi hade ingen brådska, ty Ali saknades. Men Chen var så uppfylld av vad han sett att han först ville berätta om allt. Sedan tvingade jag honom till vila och han sov som ett barn.

Vägen till Lou-lan hade varit längre än vi beräknat, 18 km. i stället för 12.